



NS kamprop

#205

5 / 2024 (135)

Leksikon - Michael Kühnen

88 - ØSTLIG INDOEUROPEISME

Østindoeuropeisme er en familie av folk av den ariske rase (se ariere), som bosatte seg og dominerte store deler av Midtøsten og Sentral-Asia i forhistorisk tid gjennom migrasjon og erobringstokter og ga støtet til det gamle ariske kulturgrunlaget i denne regionen. Som et resultat av raseblanding (se også rasekamp) har østindoeuropeismen i stor grad gått til grunne, men består fortsatt gjennom streng raseskille i de høye kastene i Stor-India og blant tilhengerne av Zarathustras gammel-ariske lysreligion i Persia, parserne. Også i det kurdiske folket holder rester av østindoeuropeismen seg.

Sammen med de ariske rasesplinterne i arabernes og tyrkernes folk utgjør disse restene av østindoeuropeismen den viktigste byggesteinen for Lebensraum-politikken (se Lebensraum) til de nasjonalsosialistiske partiene i Europa (se Det nasjonalsosialistiske tyske arbeiderparti). Av den østlige indoeuropeismen er det særlig parseerne som tilhører det store europeiske livsrommet, mens Persia på sin side representerer en bro og inngangsport til Asia.

Nasjonalsosialismen streber etter å fremme østindoeuropeismen på alle områder - rasemessig, politisk, kulturelt og økonomisk - samt dens reintegrering i det ariske skjebnefellesskapet og folkene, som er beriket av østindoeuropeismens store



historie, kultur og tradisjon. Østindogermanismen er en viktig støtte for det panariske kravet om verdensmakt og dermed for den verdensomspennende nye orden.

89 - ØSTPOLITIKK

Tysklands forhold til Sovjetunionen i atomalderen må bestemmes av erkjennelsen av at Sovjetunionen er en supermakt som ikke lenger kan beseires utenfra og med krig, men må overvinnes innenfra, noe bare russerne og de andre folkene i Sovjetunionen selv kan klare.

Det følger av dette at selv om nasjonalsosialismen avviser all imperialism - inkludert Sovjetunionens - og spesielt motsetter seg og endelig overvinnes sin statsideologi - marxismen, som er i strid med artens natur - vil den kommende nasjonalsosialistiske folkestaten som sådan, ved hjelp av en nasjonal tysk Ostpolitikk, strebe etter en balanse mellom statene for å muliggjøre og sikre den tyske nasjonens enhet og frihet.

En slik Ostpolitikk har ingenting til felles med kapitulasjons- og avståelsespolitikken til BRDs systempartier siden 1969/00 JdF. Snarere formulerer Gesinnungsgemeinschaft der Neuen Front følgende prinsipper for den nasjonalsosialistiske tyske Ostpolitikk:

1. Den nye generasjonens nasjonalsosialisme tar avstand fra ideen om ekspansjon østover.

Den nye fronten arbeider for at Forbundsrepublikken skal trekke seg ut av NATO og følger den tredje vei mellom øst og vest når det gjelder makt, økonomi og forsvarspolitik (se også Nøytralitet, sosialisme og folkeforsvar).

3. Den nye fronten søker Tysklands enhet, frihet og suverenitet, garanterer dets alliansefrihet og nøytralitet i øst-vest-konflikten, og tilbyr omfattende politiske og økonomiske bånd med det sovjetiske imperiet.

Den nye fronten krever gjenbosetting av tyskere og tildeling av etniske grupperettigheter til dem i det gamle tyske bosettingsområdet i Sentral- og Øst-Europa, men lar spørsmålet om avgrensning av statsgrenser stå åpent inntil den nye ordenen til slutt er realisert i hele Europa. Med mindre Sovjetunionen på sin side tilstreber mellomløsninger, for eksempel ved å gi opp politisk støtte og sikre makten til de polske og tsjekkiske landområdene.

Den nye fronten forsikrer Sovjetunionen om at den vil avstå fra ethvert forsøk på å ryste det sovjetiske imperiet på noen måte utenfra, så snart Sovjetunionen på sin side uttrykker seg positivt om mulighetene, tilbudene og kravene til den nasjonalsosialistiske tyske Ostpolitikk.

90 - PARLAMENTERISME

Parlamentarismen er forsøket, enten dømt til å mislykkes eller ikke tatt på alvor fra begynnelsen av, på å virkeliggjøre folkets suverenitet i staten slik demokratiet av vestlig type ser for seg, og dermed muliggjøre deres politiske frihet. Parlamentarismen er dermed den liberalistiske ideologiens statsform, på samme måte som kapitalismen er dens økonomiske form.

Som et ideal kjennetegnes parlamentarismen av allmenne, frie og hemmelige valg av parlamentsmedlemmer som, som representanter for folket, bestemmer statens politikk og lager lover gjennom diskusjon, avstemning og flertallsvedtak. Ifølge denne teorien gjenspeiler parlamentet derfor folkets politiske vilje og legemliggjør deres antatte suverenitet. Denne viljesdannende prosessen involverer ulike partier, hvis dannelse og aktivitet antas å være fri, og som tilbyr de ulike standpunktene og løsningsforslagene som folket kan velge mellom.

I virkeligheten splitter imidlertid partiene med sine ulike posisjoner, som dessuten vanligvis bare tjener de individuelle interessene til sosiale grupper i kapitalismen, folket og gjør dermed deres politiske viljesdannelse umulig. Dette faktum krever verdirelativisme blant folket og gjør det mulig for herskerne å manipulere de brede massene etter eget forgodtbefinnende. Dessuten, siden liberalismen har inngått en uoppløselig historisk allianse med kapitalismen og har blitt til liberal kapitalisme, kombineres den hemningsløse materialismen som kommer fra kapitalismen også med verdirelativismen som fremmes av parlamentarismen. Materialisme og verdirelativisme er imidlertid alltid kjennetegn på kulturell dekadanse. Av alt dette følger det at parlamentarismen ikke er noe annet enn showet og teaterscenen der hykleri og materialisme kan utfolde seg for å støtte den herskende minusverdenen, for å villedde folket, for å fremme dekadanse og dermed true bevaring og utvikling av artene til folkene som er formet av den.

Nasjonalsosialismen står i motsetning til parlamentarismen med den politiske mobiliseringen av den totale staten, deltakelse og medansvar for alle sosiale grupper i det nasjonale livet gjennom korporativismens økonomiske orden og nasjonens suverenitet, som bare er mulig gjennom et frivillig forent Volksgemeinschaft.

Bæreren av den suverene nasjonens vilje og dermed beskytteren av nasjonal frihet er, i den ariske rasens (se arisk) leveområde, det respektive nasjonalsosialistiske partiet til et folk som det eneste aktive statspartiet - i Tyskland derfor det nasjonalsosialistiske tyske arbeiderpartiet.

91 - PARSEN

Parseene er en arisk etnisk-religiøs gruppe av den østlige indoeuropeiske folkegruppen, bosatt i Iran (Persia). Persia er et gammelt arisk bosettingsområde, der dagens parsere er de historiske arvingene og etterkommerne til arierne, som en gang var bærere av det gamle persiske riket og dets kultur.

Etter islams erobring av Persia, som de seirende araberne brakte inn i landet, svant den rasemessige substansen i ariskhet mer og mer, men uten noen gang å forsvinne helt fra folkekroppen. Ved siden av de små restene av arisk blod i dagens persiske folk har østindoeuropeismen i dette området holdt seg fremfor alt hos parsere og i den etniske minoriteten kurderne.

Unikt for østindoeuropeismen i vår tid er imidlertid at parsere ikke bare forble rasemessig fortsatt bærere av arisk blod, men også er veldig bevisste på det og stolte av det. De bevarer arisk blod på den ene siden ved den iherdige tilslutningen til den før-islamske, ariske ildreligionen til Zarathustra, på den andre siden ved streng raseseparasjon, som bare tillater ekteskap innen den etniske minoritetsgruppen og med europeere, noe som også beviser en uttalt bevissthet om det forhistoriske rasemessige forholdet til arierne som bosatte seg i Europa.

Parsere - for det meste etterkommere av fyrste- og prestefamiliene i det ariske Persia, som holdt fast ved den gamle troen og bevisstheten om sin rasemessige tilhørighet selv etter den islamske erobringen - tilber hakekorset som et hellig tegn på den ariske rasen. Med alt dette representerer parsere en ideell alliert for den europeiske nasjonalsosialismen i jakten på det fjerde riket, som skal omfatte hele det større europeiske leveområdet, inkludert Iran som en strategisk bro til Asia.

Nasjonalsosialismen etterstreber og fremmer gjenfødselen av den østlige indoeuropeismen og arbeider for å styrke den politisk, rasemessig, kulturelt og økonomisk. Parseene har en nøkkelrolle å spille i dette, fordi de på den ene siden skal opprettholde den politiske forbindelsen med de fjerneste grenseområdene i det stor-europeiske habitatet, og på den andre siden vil de danne broen til restene av den østlige indoeuropeismen i det storindiske området.

92 - FIENDTLIG INNSTILT TIL PARTIET

I partilivet til det nasjonalsosialistiske partiet (se Nasjonalsosialistiske tyske arbeiderparti) er en partifiende et (tidligere) partimedlem som alvorlig, bevisst og forsettlig bryter grunnlaget og prinsippene for organisatorisk og / eller politisk partiarbeid. Mente er alvorlige brudd på disiplin, kameratskap, engasjement og offer i den politiske kampen, mot lojalitetsplikten ved bevisst svik. Også ment er rent personlig, partiskadelig ambisjon opp til personkulten og / eller et aktivt og alvorlig avvik fra den generelle linjen opp til partiets splittelse.

Partiets fiende, som dukket opp fra partiet selv, er den verste, mest etisk forkastelige og menneskelige underlegne fienden til nasjonalsosialismen - han

er Untermensch!

Ingen kan klandres hvis hans overbevisning endres eller hans indre styrke ikke lenger er tilstrekkelig til å oppfylle kravene som skal stilles til en partikamerat som medlem av et folks kjempende elite - men det er foraktelig å skade, bekjempe og sabotere det man en gang trodde på seg selv og det ens kamerater fortsetter å kjempe for gjennom handlingene beskrevet ovenfor.

Den som tror at han må forlate den felles fronten fordi troen eller viljen har forlatt ham, kan gjøre det stille og diskret, for vår kamp er basert på fri vilje og rase stolthet, på personligheten som frivillig tjener sin nasjon - men den må aldri bli en fiende av partiet!

93 - PARTIPROGRAM

Det nasjonalsosialistiske partiet er nasjonens politiske fortropporganisasjon og kjemper veien til den nye orden. Denne veien bestemmes av et uforanderlig partiprogram, hvis oppfyllelse fører til oppbyggingen av den nye orden og deretter til oppløsningen av partiet, som da har oppfylt sin oppgave. Partiprogrammet er uforanderlig, fordi målet og de politiske forholdene som er nødvendige for det også er uforanderlige. Imidlertid krever partiprogrammet naturligvis sporadiske kommentarer for å forbli forståelig for en skiftende virkelighet. Å kommentere partiprogrammet er en del av partilinja (se Generell linje).

Partiprogrammet til det nasjonalsosialistiske partiet i Tyskland er nedfelt i de 25 punktene til det nasjonalsosialistiske tyske arbeiderpartiet av 24. februar 1920/30 JdF. Det har vært to offisielle partikommentarer så langt: av Pg. Gottfried Feder (gyldig til 1933) og av Pg. Alfred Rosenberg (gyldig til 1945). Siden da har den politiske virkeligheten for nasjonalsosialismen i Tyskland endret seg fullstendig. I november 1985/96 presenterte JdF Pg. Michael Kühnen derfor en ny kommentar til de 25 punktene, som for varigheten av naziforbudet og dermed frem til en ny offisiell partikommentar fungerer som en midlertidig bro mellom det gamle partiet og det nye partiet som skal grunnlegges, og som sådan er en del av den generelle linjen til *Gesinnungsgemeinschaft of the New Front*.

NSDAPs partiprogram proklamerer i hovedsak kravene om tysk nasjonalisme, sosialisme og rasebevissthet (se rasehygiene), samt de fire nasjonale frihetene nasjonal økonomi (se interessebinding), völkisch rettspraksis, nasjonalt forsvar og völkisch kultur (se kulturrevolusjon):

Punktene 1 - 3 (1. selvbestemmelsesrett; 2. rettferdig fredsorden (se fred) 3. Lebensraum) er den tyske nasjonalismens krav.

Punktene 4 - 8 (4. Etnisitet og statsborgerskap; 5. Fremmedlovgivning for alle ikke-tyskere; 6. Nasjonalt styre; 7. Tyskland for tyskerne; 8. Repatriering av utlendinger) angir partiets rasemessige krav om

overfremmedgjøring av det tyske folk og nødvendigheten av raseskille som en forutsetning for bevaring og utvikling av rasen.

I sentrum av de 25 punktene i NSDAPs partiprogram står kravene til realisering av det sosialistiske Volksgemeinschaft med punktene 9 - 10 (9. Rettigheter og plikter for Volksgenossen (se likhet); 10. Rett til arbeid, plikt til arbeid; 11. Bygging av det sosialistiske Volksgemeinschaft; 12. Konfiskering av all krigsprofitt; 13. Nasjonalisering; 14. Overskuddsdeling; 15. Sjenerøse alderspensjoner; 16. Fremme av middelklassen; 17. Jordreform; 10. Dødsstraff for Volksschädlinge).

Disse punktene garanterer den nasjonale friheten til den nasjonale økonomien. De inkluderer i punkt 11, som den første hjørnesteinen i partiprogrammet, kravet om å bryte trelldommen til renter.

Punkt 19 (tysk lov) sikrer friheten til völkisch jurisdiksjon.

Punkt 20 forklarer omorganiseringen av utdanningen med de to utdanningsmålene: Fellesskapsideen og eliteutdanning (se Elite og eliteutdanning).

Punkt 21 (folkehelse) danner grunnlaget for en nasjonalsosialistisk rasehygienepolitikk.

Punkt 22 (Folkets forsvar) sikrer den nasjonale friheten til folkets forsvar ved å danne en folkehær.

Punkt 23 forklarer den tyske kulturrevolusjonen, som fører til völkisch-kulturens frihet.

Punkt 24 (Gemeinnutz vor Eigennutz) utgjør den andre hjørnesteinen i partiprogrammet og forklarer dets etos med henvisning til forpliktelsen til en positiv kristendom som ser nasjonalsosialismen som et bånd av kjærlighet og gjensidig tillit mellom det tyske folket.

Til slutt krever punkt 25 en reform av staten.

Introduksjonen til NSDAPs partiprogram beskriver det som et tidsprogram, hvis oppfyllelse fører til oppløsningen av partiet. Det siste ordet inneholder partiledernes selvforpliktelse til å oppfylle partiprogrammet med fare for deres liv. Til slutt bestemte NSDAPs generalforsamling i 1925 at partiprogrammet er uforanderlig. På slutten av alle programmatisk uttalelser står imidlertid for Tysklands nasjonalsosialister Førerens politiske testamente:

"Ut av mine soldaters offer ved fronten og ut av min tilknytning til dem, til og med til døden, vil på en eller annen måte frøet spire igjen for en strålende gjenfødelse av den nasjonalsosialistiske bevegelsen og dermed realiseringen av et sant Volksgemeinschaft."

Adolf Hitler.

94 - PERSONLIGHET

Nasjonalsosialismens personlighetsbegrep er nært forbundet med frelsesbegrepet, med enheten av tenkning, vilje og handling i tjeneste for en etisk høyverdig idé. Følgelig er den nasjonalsosialistiske personligheten en person der erkjennelse, vilje og handling danner en enhet. Streben etter erkjennelse blir besvart av den biologiske humanismen som en vitenskapelig erkjennelsesteori for nasjonalsosialismen, som undersøker virkeligheten av menneskets natur som en biologisk art i sitt miljø. Viljen finner sitt fullendte uttrykk i den frivillige innlemmelsen av det ariske mennesket (se arisk) i det nasjonalsosialistiske partiet (se Det nasjonalsosialistiske tyske arbeiderpartiet), som er folkets viljesbærer. Til slutt legemliggjøres gjerningen for nasjonalsosialisten i "ja" til livet, som er en konstant kamp oss Dasein.

Kunnskap, vilje og handling er imidlertid ikke mål i seg selv for nasjonalsosialisten, men skal tjene en etisk verdifull idé. Nasjonalsosialisten lever ikke for seg selv, men for ideer og verdier som gjør livet hans verdifullt og meningsfylt. Dette er kjernen i den nasjonalsosialistiske verdiidealismens etikk. Den høyeste verdien er imidlertid fellesskapet - fremfor alt fellesskapet mellom mennesker og rase, som er forutsetningen for alt menneskelig liv.

Denne konteksten forklarer Führer Adolf Hitlers krav om at nasjonalsosialisten og spesielt partimedlemmet skulle strebe etter å legemliggjøre "den høyeste verdien av rase og personlighet". De to hører sammen. Bare han er virkelig en personlighet som realiserer alle sine talenter, tilbøyeligheter og evner i en harmonisk enhet av tanke, vilje og handling og setter dem til tjeneste for bevaring og utvikling av sin rase og sitt folk.

Denne livsholdningen krever selverkjennelse og selvrealisering av det ariske mennesket som samfunnsvesen, noe som er en forutsetning for oppblomstringen av en arisk høykultur i den nye orden, akkurat som omvendt realiseringen av verdiene i en slik arisk kultur er en forutsetning for et verdifullt og meningsfylt liv for det enkelte mennesket - et menneske som blir en personlighet. "Kjenn deg selv" og "Bli det du er" - grunnleggende krav allerede i den gamle ariske filosofien - får dermed avgjørende betydning for nasjonalsosialisten og blir grunnlaget for hans livsstil.

Det er ikke personen som anerkjenner et verdensbilde som riktig, aksepterer et politisk partiprogram og støtter et parti som allerede er nasjonalsosialist, men personen som streber etter frelse og streber etter å bli en samfunnsbundet personlighet. Dette er en livslang oppgave. Alle ariske mennesker skal ledes til denne oppgaven. Alle partikamerater i det nasjonalsosialistiske partiet må prøve å realisere denne oppgaven for seg selv. For den politiske soldaten i partiet (se Soldatentum og Sturm-Abteilung) danner det det 6. budet i hans holdning til livet:

"Arbeid på deg selv! For ethvert sant, naturlig lederskap (se Führerprinzip) er imidlertid dannelsen av personlighet en uunnværlig forutsetning. Personlighet er derfor på ingen måte en frukt av borgerlig individualisme (se også Bürgertum), men tvert imot et nøkkelbegrep i den nasjonalsosialistiske fellesskapstanken.

95 - PERSONKULTUS

Det nasjonalsosialistiske partiet (se Det nasjonalsosialistiske tyske arbeiderpartiet) er den eneste politiske viljen til folket i løpet av den nasjonalsosialistiske revolusjonen fra grunnleggelsen av partiet til dets oppløsning etter realiseringen av den nye orden (se også vilje). Partiet er organisert etter førerprinsippet. I spissen står partilederen, med nesten ubegrenset myndighet og ansvar.

På grunn av det unike historiske geniet til lederen Adolf Hitler var det frem til hans død en enhet mellom leder, parti og folk, eller med andre ord: Partiets og folkets vilje legemliggjorde seg utelukkende i personligheten til lederen Adolf Hitler. Hvem krever det samme for seg selv etter lederens død - og dermed setter sin person og hans vilje over partiet, kaller det identisk eller likestiller seg selv med det, er en arrogant slyngel!

Alle - fra det vanlige partimedlemmet til partilederen - er et verktøy for partiet, hvis kollektive visdom er nedfelt i senatet. Individet - til og med partilederen - er bare verdt noe i den grad han integrerer seg i partiet og tjener det. Den som - uansett nivå - hever seg over partiet, dets struktur og dets krav om disiplin og lojalitet, eller lar personlige tilhengere dukke opp og ønsker å bestemme partiets image, eller forfekter eller krever slikt, er skyldig i personkultus. Dette er helt i strid med nasjonalsosialismen og partiets selvbilde.

Enhver som bevisst og bevisst, aktivt eller passivt, gjør seg skyldig i personkult, setter partiets enhet og mening i fare og blir en fiende av partiet.



NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFGABORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

TROTZ VERBOT NICHT TOT!



NS News Bulletin
www.nsdapao.org
#1885 19 June 2022 (132)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Front Report
Interview with Molly
Part Three

TROTZ VERBOT NICHT TOT!




The Fight Goes On !

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

**NSDAP/AO er verdens største organisasjon.
Nasjonalsosialistisk propagandaleverandør!
Trykte og nettbaserte tidsskrifter på mange språk
Hundrevis av bøker på mange språk
Hundrevis av nettsteder på mange språk**

Abonnementsskjema

Abonnement på *NS KAMPFRUF* for de neste tolv utgavene. 30,00 Euro eller US \$ 30,00. (Vennligst spesifiser hvilken språkutgave du ønsker!)

Donasjon - *DIN støtte gjør vårt arbeid mulig!*

Name _____

Gate _____

By _____ Postnummer _____

Land _____

(Valgfritt) E-postadresse/telefon _____

Post til: RJG Enterprises Inc. - PO Box 6124 - Fairbury NE 68352 - USA